

Ta püüdis põgeneda,
kuid teda saatis ikka järelejätmatult...

TEINE NAININE

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MARY KUBICA

Originaali tiitel:
Mary Kubica
The Other Mrs
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Mary Kyrychenko
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10387620
ISBN 978-9949-82-654-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Michelle'ile ja Sarale

SADIE

Majal on midagi viga. Miski närib mind, tekitab kõhedust, kuigi ma ei tea, mis seda kehva enesetunnet põhjustab. Pealtnäha on see idülliline, hall, esikülje ühest otsast teise ulatub kinnine veranda. See on suur ja toekas neljakandiline talumaja, ridamisi akendega, ning mulle meeldib selle sümmeetrilisus. Ka tänav on kena, see laskub mäest alla ning seda ääristavad puud, iga maja on sama nägus ja korras hoitud kui selle naaber.

Pealtnäha pole siin midagi ebameeldivat. Aga ma tean, et ei maksa mitte midagi hinnata esimese pilgu põhjal. Tuju rikub ka see, et ilm on sama hall kui maja. Võib-olla oleks mu meeleolu päikesepaistelisel päeval parem.

„See ta ongi,“ ütlen Willile ja näitan näpuga, sest maja on täpselt niisugune nagu fotol, mille pärandihaldur Willile andis. Will lendas möödunud nädalal lennukiga Portlandi, et dokumendid korda ajada. Siis tuli ta lennukiga tagasi, et saaksime kõik koos autoga siia sõita. Tal ei olnud siis aega maja vaadata.

Will peatab auto keset tänavat. Me kummardame temaga ühel ajal autoistmel ettepoole, et majast ettekujutust saada, samuti teevad poisid tagaistmel. Keegi ei räägi algul, kuni Tate pahvatab, et maja on *mürakas* – venitades ü-d –, ja Will puhkeb naerma, rõõmustades, et keegi peale tema näeb Maine'i elama asumisel eelseid.

Tegelikult ei ole maja mürakas, kuid korteriga võrreldes tundub tõesti hiigelsuurena, eriti kuna selle juures on ka aed. Tate'il ei ole kunagi varem olnud oma aeda.

Will vajutab tasakesi gaasipedaalile ja pöörab auto sissesõiduteele. Kui oleme oma krundil, väljume autost – mõni kiiremini, mõni aeglasemalt –, kuigi koerad on kõige kiiremad –, siis sirutame jalgu, rõõmustades vähemalt selle üle, et pikk sõit on möödas. Väljas on õhk teistsugune, kui mina harjunud olen, selles on niiske mulla, soolase ookeani ja metsa lõhna. See ei ole kodune lõhn. Tänavavaikus on niisugune, mis mulle ei meeldi. Kõhe vaikus, rahutuks tegev vaikus, ja taas meenub mulle, et rahvarohkes kohas on turvalisem elada. Et halbu asju juhtub vähem, kui inimesed on hulgakesi koos. Ekslik on arvata, nagu oleks maaelu linnaelust parem ja turvalisem, see lihtsalt ei ole tõsi. Mitte siis, kui võtta arvesse ebaoproportsionaalselt suurt linnaelanike hulka ja maakohtade viletsat arstiabi.

Vaatan, kuidas Will läheb verandatrepi poole, koerad jooksevad tema kõrval ja jõuavad ettegi. Temas pole tunda vastumeelst nagu minus. Ta peaaegu sörgib, tahtes kärsitult sisse jõuda ja kõik üle vaadata. Mina mossitan, sest ei tahtnud siia elama tulla.

Trepijalamil lööb ta kõhklema, märgates alles nüüd, et ma ei tule kaasa. Ta pöördub minu poole, kuna ma seisan ikka auto juures, ja küsib. „Kas kõik on korras?“ Ma ei vasta, sest ei ole kindel, et kõik on korras.

Tate tõttab hoogsalt Willile järele, kuid neljateistaastane Otto jääb passima nagu mina, ka talle ei meeldi siin. Me oleme alati olnud väga sarnased.

„Sadie,“ ütleb Will, minnes üle küsivale hääletoonile, „kas sa tuled juba?“ Ta hoiatab mind, et õues on külm, mida ma polnud tähele pannud, sest mu mõtted on keskendunud muudele asjadele, näiteks et maja ümber kasvavad puud on väga kõrged ja varjavad valguse. Ja et mäenõlvast järsult laskuv tänav läheb lumisel ajal ohtlikult libedaks. Keegi mees seisab mäe otsas, oma muruplatsil, reha käes. Ta on katkestanud rehitsemise ja toetub rehavarrele,

jälgides mind, nagu mulle tundub. Tõstan käe ja lehvitan nagu naabrile. Ta ei lehvita vastu, vaid pöördub kõrvale ja hakkab jälle riisuma. Pööran pilgu Willi poole, kes ei lausu mehe kohta midagi. Kindlasti nägi ta teda sama hästi kui mina.

„Tule,“ ütleb ta selle asemel. Ta pöördub ja läheb trepist üles, Tate tema kõrvale. „Lähme sisse,“ otsustab ta. Eesukse juures pistab Will käe taskusse ja võtab majavõtmed välja. Kõigepealt ta koputab, aga ei jää ootama, kas talle vastatakse. Kui Will keerab ukse lukust lahti ja lükkab pärani, läheb Otto minu juurest ära, jättes mu teistest maha. Ma lähen ka, kuid ainult sellepärast, et ei taha üksi õue jääda.

Sees avastame, et maja on vana, seal on mahagonist seinapaneelid, rasked drapeeringud, tinahallid laed, pruuni ja metsarohelist värvi seinad. Lehkab kopituse järele. Ruumid on pimedad, sünged.

Seisame tihedasti koos esikus ja uurime maja, seal on traditsiooniline planeering eraldiseisvate tubadega. Sisustus on formaalne ja ebasõbralik.

Mu tähelepanu jääb pidama söögitoa laua kõveratele jalgadele. Laua peal olevale märdunud küünlajalale. Vanadusest kolletavatele toolipolstritele. Seepärast ma peaaegu ei märkagi trepimademel seisvat tütarlast. Võib-olla polekski märganud, kui ei oleks silmanurgast näinud ta põgusat liigutust. Aga seal ta seisab: süнге kogu, üleni musta rõivastatud. Mustad teksad, must särk, paljad jalad. Tal on mustad juuksed. Silmade ümber on maalitud paks must kontuur. Kõik on must, peale valgete trükitähtede sargil, sinna on kirjutatud „Tahan surra“. Ninaluu on läbi torgatud. Tema nahk on kontrastina kõigele muule valge, kaame, kummituslik. Ta on kõhn.

Ka Tate näeb teda. See mõjub poisile nii, et ta nihkub Willi juurest minu juurde, peidab end mu taha ja vajutab näo vastu mu selga. Ei ole üldse Tate'i moodi, et ta hirmu täis läheb. Ka minule ei ole omane hirmu tunda, aga praegu tunnen, et kukla taga on karvad püsti.

„Tere!“ ütlen nõrga häälega.

Nüüd näeb teda ka Will. Mehe silmad pöörduvad tüdruku poole; ta lausub tema nime. Ta hakkab minema trepist üles tema poole ja astmed krääksuvad ta jalgade all, protestides meie tuleku vastu. „Imogen,“ ütleb ta käsi laiali ajades, nähtavasti loodab ta, et tüdruk viskub tema käte vahele ja laseb end kallistada. Aga muidugi ei tee tüdruk seda, sest ta on kuueteistkümnene ja ta ees seisab mees, keda ta vaevu tunneb. Ma ei saa teda selle eest süüdistada. Ometi ei ole see endasse tõmbunud melanhoolne piiga niisugune, keda ma kujutlesin, kui saime teada, et meid on määratud ühe lapse hooldajateks.

Piiga hääl on sapine, kui ta rääkima hakkab, vaikne – ta ei tõsta üldse häält; tal pole seda vaja. Summutatud häälekõla on veel kõhedam, kui oleks olnud kriiskamine. „Keri põrgu!“ ütleb ta külmalt.

Ta põrnitseb üle trepikäsipuu vihaselt alla. Mu käed liiguvad automaatselt selja taha, Tate'i kõrvadele. Will jääb silmapilk seisma. Tema käed vajuvad alla. Will on temaga varem kohtunud, nädal aega tagasi, kui ta käis pärandihalduri juures. Siis andis ta dokumentidele allkirja ja sai tüdruku hooldamiseks kõik volitused, kuigi lepiti kokku, et Imogen elab ühe sõbra pool, kuni Will, mina ja poisid siia jõuame.

Tüdruk küsib vihaselt: „Miks te pidite tulema?“

Will püüab talle seletada – vastus on lihtne, sest kui meie ei hakkaks tema hooldajateks, tegeleks temaga kuni kaheksateist-aastaseks saamiseni sotsiaalhooldussüsteem, välja arvatud siis, kui talle antakse täielik teovõime, mis ei ole tema vanuses tõenäoline –, ent ta ei soovigi vastust. Ta pöörab Willile selja ja kaob ühte teise korruse tupp, kust kostab meile, et ta kolistab vihaselt asjodega. Will astub sammu talle järgnemiseks, aga ma ütlen: „Anna talle aega,“ ning ta teebki seda.

Tüdruk ei ole enam samasugune kui laps, keda Will meile fotodel näitas. Kuueaastane tumedapäine rõõmus tedretähniline plikake. See tüdruk on teistsugune, palju muutunud. Aastad

pole tema vastu olnud lahked. Ta jõuab meie perre koos majaga nagu veel üks asi, mis meile jäeti testamendis, kus on kirjas nii maja kui muu pärand, kaasa arvatud pangas olevad varad. Ta on kuueteistkümnene, peaaegu suuteline omal käel elama – püüdsin seda seisukohta vaidlustes kaitsta. Sest kindlasti on tal mõni sõber või tuttav, kes võtaks Imogeni enda juurde, kuni ta kaheksateist-aastaseks saab. Aga Will ütles ei. Alice'i surma järel oleme talle jäänud ainult meie, ainsad omaksed, kuigi ta kohtub minuga esimest korda. *Tal on tarvis elada perekonnas*, ütles Will mulle siis, alles mõne päeva eest, kuigi tundub, et sellest on möödunud nädalaid. *Perekonnas, kes teda armastab ja tema eest hoolitseb. Ta on täiesti üksik, Sadie*. Minus ärkas emainstinkt, kui mõtlesin orvuks jäänud lapsele, kel pole maailmas mitte kedagi peale meie.

Ma ei tahtnud siia elama tulla. Vaidlesin vastu, et tema peaks tulema meie juurde. Aga oli palju muid kaalutlusi ja seepärast tulime siia. Minu protestist hoolimata.

Murran praegu pead, juba mitmendat korda sel nädalal, milised katastroofilised tagajärjed sel võivad meie perekonnale olla. Kindlasti ei ole see uus algus, milleks Will seda optimistlikult peab.

SADIE

Seitse nädalat hiljem...

Sireen äratas meid millalgi keset ööd. Ma kuulsin seda huilgamas. Nägin heledat valgust, mis paistis magamistoa aknast sisse, kui Will haaras öölaualt prillid ja tõusis järsult voodis istuma, seades neid ninale.

„Mis see on?“ küsis ta hinge kinni hoides, täiesti segaduses ja orientatsiooni kaotanud. Ma vastasin, et see on autosireen. Istusime minut aega surmvaikselt, kuulates, kuidas huilgamine kaugeneb, jääb vaiksemaks, kuid ei lõpe täielikult. Me kuulsime seda ikka, auto oli peatunud kuskil meie tänavas.

„Mis sinu arvates juhtus?“ küsis Will ja mulle tuli mõttesse ainult meie kvartalis elav eakas abielupaar, mees, kes lükkas naise ratastooli mööda tänavat üles ja alla, kuigi suutis vaevu kõndida. Mõlemad olid hallipäised, kortsunud, mehel seljas küür nagu Notre-Dame'i kellalööjal. Ta näis mulle alati väsinuna, nagu oleks hoopis naine pidanud ratastooli lükkama. Eriti halb oli see, et tänav laskus järsult alla ookeani poole.

„Nilssonid,“ ütlesime Williga peaaegu korraga ja kui meie häältel polnud osavõtlikkust, siis sellepärast, et vanuritelt muud ei oodatagi. Nad saavad vigastada, jäävad viletsaks ja surevad.

„Mis kell on?“ küsisin Willilt, kuid selleks ajaks oli ta prillid öökapi tagasi pannud ja ütles mulle: „Ma ei tea,“ nihkus lähemale ja pani käe ümber minu piha ning ma tundsin, kuidas mu keha tõmbub alateadlikult tema poole.

Me uinusimegi nõnda, unustades täielikult sireeni, mis oli meid unenägudest välja kiskunud.

Hommikul käin duši all ja rõivastun, olles ikka veel väsinud rahu-
tust ööst. Poisid on köögis ja söövad hommikust. Kuulen allkorru-
sel askeldamist, kui väljun kohmetult magamistoast, tundes end
oma kodus võõrana Imogeni pärast. Sest Imogen oskab meis ikka
veel tekitada tunnet, et me ei ole teretunud, isegi pärast nii pikka
aega.